

РЕШЕНИЕ №15

Гр. София, 13.07.2015 год.
В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СПЕЦИАЛИЗИРАН НАКАЗАТЕЛЕН СЪД, трети състав в публичното заседание на двадесет и девети април, през две хиляди и петнадесета година в състав

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ВЕСЕЛИНА ВЪЛева
ЧЛЕНОВЕ: ВЕНЕЛИН ИВАНОВ
ДАНИЕЛА ВРАЧЕВА

С участието на секретаря Д. Д. и в присъствието на прокурора Мария Нейкова разгледа докладваното от съдия Врачева в. н. о. х. д. № 57/2015 год. и за да се произнесе, взе предвид следното:

С присъда от 24.01.2015 година, СпНС- София по НОХД №1117/2014 година, II състав е признал подсъдимия Й. А. И. - [дата на раждане] в [населено място], с постоянен адрес: [населено място], ул. „О.М.“ № вх. , ет. , ап. , живущ в [населено място], [улица], ет. , ап. , българин, български гражданин, неженен, осъждан, работещ - земеделски производител, със средно специално образование, с ЕГН: [ЕГН] ЗА НЕВИНОВЕН в това, че: на 12.11.2013 г., в [населено място], с цел да набави за К. И. З. имотна облага в размер на 1000 лева, да е принудил Х. Т. М., чрез заплашване с насилие, да извърши нещо противно на волята му - да предаде на З., на 18.11.2013 г., в [населено място] паричната сума в размер 200.00 /двеста /лева и с това да е причинил на Х. Т. М. имотна вреда в размер на 200/двеста/ лева и деянието да е извършено от две лица- Й. А. И. и К. И. З., като деянието да представлява опасен рецидив по смисъла на чл.29 ал.1 т.А и т. Б от НК за поде. Й. И., поради което и на основание чл. 304 от НПК го ОПРАВДАВА изцяло по повдигнатото му обвинение за престъпление по 214, ал.2, т.1 и т.2 , вр. с чл.213а, ал.3 т. 7 вр. ал.2, т.4, вр. ал.1, вр. чл.29 ал.1 т.А и т. Б от НК.

Със същата присъда първоинстанционният съд е ПРИЗНАЛ подсъдимия К. И.З. - [дата на раждане] в [населено място], живущ в [населено място], [улица], ет. , ап. , българин, български гражданин, неженен, осъждан, със средно образование, работещ - техник на компютърна техника, с ЕГН: [ЕГН], ЗА НЕВИНОВЕН в това на 12.11.2013г., в [населено място], с цел да набави за себе си имотна облага в размер на 1000 лева, да е принудил Х. Т. М., чрез заплашване с насилие, да извърши нещо противно на волята му- да предаде на З. на 18.11.2013г. в [населено място] паричната сума в размер 200.00 /двеста /лева и с това причинил на Х. Т. М. имотна вреда в размер на 200/двеста/ лева , като деянието да е извършено от две лица - Й. А. И. и К. И. З., и деянието е извършено повторно за З. и в немаловажен случай /З. е извършил престъплението след като е бил осъждан с присъда по НОХД №908/2011 г. по описа на РС П., влязла в сила на 16.11.2011 г. за престъпление по чл.213 а ал.2 т.2 вр. чл.ал.1 от НК на Лишаване от свобода ДВЕ години, като на основание чл.66 от НК изпълнението на наказанието е отложено за срок от ТРИ години/, поради което го ОПРАВДАВА по така повдигнатото му обвинение по чл.214, ал.2, т.1, вр. ал.1, вр. чл.213а, ал. 2, т.4 и т.7, вр. чл.28, ал. 1 от НК.

С горепосочената присъда първоинстанционният съд е ПРИЗНАЛ подсъдимия К. ИВАНОВ З. / със снета самоличност/ ЗА ВИНОВЕН в това, че за времето 12.11.2013 г. -18.11.2013 г. , в [населено място], в немаловажен случай и самоволно, не по установения от закона /Гражданско - процесуалния кодекс/ ред, е осъществил едно оспорвано от друго / Х. Т. М./, чуждо / на Т. С. З./, предполагаемо право /на принудително изпълнение за събиране на сумата от 200 /двеста/ лева, като част от претендирано парично вземане/, като деянието е осъществено чрез заплахата с насилие

срещу личността на Х. Т. М. с ЕГН: [ЕГН], което съставлява престъпление по чл. 323, ал.5, вр. ал.1 от НК, поради което и на основание чл. 323, ал.5, вр. ал.1 от НК при условията на чл. 54 от НК го ОСЪЖДИЛ на ЕДНА ГОДИНА „ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА“.

На основание чл.61, т.2 вр. чл.60, ал.1 от ЗИНЗС, СпНС е определил първоначален СТРОГ РЕЖИМ на изтърпяване на така определеното наказание от една година „ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА“ на подсъдимия К. И. З. /със снета по делото самоличност/, което да бъде изтърпяно в ЗАТВОР.

На основание чл.59, ал.1 и ал.2 от НК СпНС е приспаднал от така наложеното наказание една година „Лишаване от свобода“ времето през което подсъдимия К. И. З. /със снета по делото самоличност/ е бил задържан по реда на ЗМВР и по чл. 64, ал.2 НПК, считано от 18.11.2013г. до 22.11.2013г., както и времето през което е бил с мярка за неотклонение „Задържане под стража“, считано от 26.11.2013г. до 30.07.2014г.

На основание чл.68, ал.1 от НК съдът е постановил наказанието, наложено на подсъдимия К. И. З., със снета самоличност, с влязла в сила на 16.11.2011 г. присъда по НОХД № 908/2011 г. по описа на РС - [населено място], в размер на ДВЕ ГОДИНИ „ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА“ да бъде изтърпяно ИЗЦЯЛО И ОТДЕЛНО при първоначален „строг режим“ в затвор при условията на чл. 60, ал. 1 вр. чл. 61, т. 2 от ЗИНЗС.

СпНС е ОСЪДИЛ подсъдимия К. И. З., ЕГН: [ЕГН], със снета самоличност, да заплати на гражданския ищец и частен обвинител Х. Т. М., ЕГН: [ЕГН], със снета самоличност, сумата от 1500 /хиляда и петстотин/ лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, причинени от прест. по 323 ал.5, вр. ал.1 от НК, ведно със законната лихва от датата на извършване на престъплението - 18.11.2013г. до окончателното ѝ изплащане, като за разликата над тази сума до пълния претендиран размер от 6000 /шест хиляди/ лева отхвърля гражданския иск като неоснователен и недоказан.

Съдът е постановил веществените доказателства по делото: 10 броя банкноти с номинал от 20 лева всяка, както следва: банкнота сер. № БЗ , банкнота сер. № , банкнота сер. № . , банкнота сер. № ; банкнота сер. № банкнота сер. № , банкнота сер. № , банкнота сер. № банкнота сер. № ; банкнота сер. № да се върнат на частния обвинител Х. Т. М.,с ЕГН; [ЕГН].

Съдът е постановил веществените доказателства по делото: 1 бр. мобилен телефон марка „Нокия“ модел 1209 Т , code ведно със СИМ карта “Прима“ с № , описани в протокол за претърсване и изземване на стр. 31- 32 ДП, ДА СЕ ВЪРНАТ на К. И. З., ЕГН [ЕГН].

Съдът е постановил веществените доказателства по делото: 12 броя пластики на СИМ, 15 броя картони на СИМ, 1 брой кутия за мобилен телефон и 1 брой мобилен телефон марка „Самсунг“, описани в протокол за претърсване и изземване на стр. 35-36 в делото, както следва:

пластика на СИМ с №

пластика на СИМ с №

пластика на СИМ с №

картон на СИМ с № 2 и номер на тел.

картон на СИМ с № и номер на тел.

пластика на СИМ с №

картон на СИМ с № и номер на тел.

пластика на СИМ с №

пластика на СИМ с №

картон на СИМ с № с номер на тел.

пластика на СИМ с №
картон на СИМ с № с номер на тел.
картон на СИМ с № пластика на СИМ с №
картон на СИМ с № с номер на тел.
пластика на СИМ с №
картон на СИМ с № с номер на тел.
пластика на СИМ с №
картон на СИМ с № с номер на тел.
пластика на СИМ с № картон на СИМ с №
пластика на СИМ с №
картон на СИМ с № с номер на тел.
картон на СИМ с № с номер на тел.
картон на СИМ с № с номер на тел.
картон на СИМ с № с номер на тел.
картон на СИМ с № с номер на тел.
кутия за мобилен телефон с ИМЕЙ :

мобилен телефон „Самсунг“ модел S.-Z. с И.: да се върнат на Х. П. М., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], вх. , ет. ап.

СпНС е осъдил подсъдимия К. И. З., със снета по делото самоличност, да заплати в полза на Държавата сумата от 776 /седемстотин седемдесет и шест / лв. - разноски по делото, сумата от 60 лева - 4 % държавна такса върху уважения размер на гражданския иск, а на гражданския ищец и частен обвинител Х. Т. М. с ЕГН: [ЕГН] да заплати сумата от 200 лв., за направени от последния разноски по делото за адвокатско възнаграждение на повереник.

Срещу така постановената присъда е постъпил протест от прокурор от СП с твърдение, че присъдата е неправилна и незаконосъобразна, тъй като първоинстанционния съд неправилно е оправдал изцяло подс. Й. И. при условие, че всички събрани доказателства са непротиворечиви и категорични, както и неправилно е оправдал подс. З. за престъпление по чл. чл.214, ал.2, т.1, вр. ал.1, вр. чл.213а, ал. 2, т.4 и т.7, вр. чл.28, ал. 1 от НК и е преквалифицирал деянието му за престъпление по чл. 323, ал.5, вр. ал.1 от НК. Прокурорът прави искане до въззивната инстанция за отмяна на присъдата и постановяване на нова присъда с която СпНС да признае за виновни подсъдимите за престъпленията с които са предадени на съд и с която нова присъда да им бъдат наложени наказания „Лишаване от свобода“ за срок от 5 /пет/ години и наказание „глоба“ в размер на 5000 лв. за всеки един от подсъдимите. Прокурорът не прави искане за събиране на нови доказателства.

Защитникът на подс. К. И. З., адв. Р. К. от АК-П. е депозирала в законоустановения срок жалба срещу горепосочената присъда, с която жалба са изнесени доводи за това, че присъдата е правилна и законосъобразна в частта, с която е оправдан подс. З. и неправилна и незаконосъобразна в частта с която деянието е преквалифицирано за престъпление по чл.323, ал.5 от НК, неправилна и в частта с която е приведено в цялост и отделно наказанието наложено на подс. З., наложено му от РС-Пазарджик, а именно наказание „лишаване от свобода“ за срок от две години, както и е неправилна в частта с която е осъден подс. З. да заплати 1500 лв. за неимуществени вреди на гражданския ищец и частен обвинител. В жалбата са изложени съображения, за това, че събраните гласни доказателства, а именно разпитите на св. М. и С. са несигурни и постоянно променящи се, а също така по своето естество не установяват с нужната категоричност, извод за това, че подс. З. е заплашил с насилие св. Х. М.. Също така се твърди, че деянието на подс. З. не е съставомерно по чл. 323 от НК, тъй като по делото липсват доказателства за предварително оспорване на насрещни права между М. и З..

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и след като извърши цялостна служебна проверка на обжалваната присъда съобразно изискванията на чл. 314 от НПК, намери за установено следното:

В хода на въззивното съдебно производство съдът не е счел, че е налице необходимост от приобщаването на нови доказателствени материали, установяващи различни фактически обстоятелства, поради което и въззивния съд не намира и основания да преразглежда и да внесе корекции в правилно изяснената от първостепенния съд фактология на деянието.

За да постанови присъдата си, първата инстанция е провела прецизно съдебно следствие, в хода на което е изяснила всички правно значими обстоятелства, свързани с механизма на извършване на деянието, времето и мястото на извършването му, действията на подсъдимия, както и инкриминираните вещи. По предвидения в НПК ред са били събрани множество гласни и писмени доказателства и доказателствени средства: обяснения на подсъдимия, показанията на разпитаните по делото свидетели, заключението на съдебно-психиатрични експертизи, писмените доказателства, приобщени по надлежния ред, които са били обсъдени внимателно и задълбочено.

В изпълнение на задълженията си да извърши собствен анализ на доказателствената съвкупност АСпНС прие за установено от фактическа страна, следното:

През лятото на 2011 година св.Т. З. и св.Х. М. имали имуществени отношения по размяна на автомобили, като постигнали по между си уговорка за доплащане от св. М. в срок от един месец на сумата от 1500 лева. Многократно св. Т. З. настоявал пред св. Х. М. да си получи парите, но М. не се издължавал, като считал, че не дължи нищо, понеже автомобила, който получил от св. З. се повредил.

След около близо две години, през м. Ноември 2013 година в [населено място], св. Т. З. се срещнал с подс.К. И. З. и споделил с него, че има проблеми със св. М., а именно че не може да си вземе парите, като обяснил, че са в размер на 2000 лв. В процеса на разговора, подс. К. З. казал, че той ще събере дълга от св. М., но за услугата ще задържи 1000 лв. за себе си.

Подс. К. З. поискал от свидетеля З. да си уреди среща по телефона на 12.11.2013 година със св. Х. М., която да се проведе на паркинга на магазин „П.“ в [населено място]. Привечер св. Х. М. заедно със своята приятелка –св. И. С. Г., с лек автомобил м.“Ф. КА“, пристигнал на паркинга на магазина, където вече го очаквал подс. К. З.. Докато чакал св. Х. М. да дойде, подс. З. се заговорил с негов познат – подс. Й. И., който бил излизал в това време от магазина.

След като свидетелят М. пристигнал на уреченото място, към автомобила му се приближил подсъдимият З. и му наредил да слезе, а подс. Й. И. застанал на разстояние от автомобила „Ф. К“на св.М. и се намирал зад подс. К. З.. Свидателят М. свалил стъклото на шофьорската врата и започнал да говори с подс. З.. В присъствието на св. И. С., подс. К. З. казал на свидетеля М., че следвало да погаси паричен дълг от 2000 лева към свидетеля З., като предаде парите лично на него и че ако не му ги даде ще го пребие – ще му „строши ръцете и краката“. Свидателят М. обяснил на подс. З., че не разполага с такава сума пари. Тогава подсъдимият З. му казал да давал парите на части - по 300 (триста) лева на всеки три дни, докато се изплати. Свидателят М., стресиран от заплахите на подсъдимия К. З., потвърдил, че ще изплаща дълга си, след което те се разделили.

Уплашен от така отправените му закани, св. М. събрал сума от 200 лева и на 15.11.2013 г. отишъл в полицията, в сградата на ОД на МВР П.. Докато присъствал в сградата на полицията и се оплаквал от подс. З., подс. З. му се обадил по телефона. Св. М. включил пред полицейските служители телефона на спикер и свидетелите Т. В., И. Г. и С. Д.,

полицейски служители чули проведения телефонен разговор. В Процеса на проведения разговори между подс. З. и св. М., подс. З. на висок тон отново отправил заплахи, а именно, че ако не плати дълга си ще му строши ръцете и краката, които станали достояние и на полицейските служители. Св. М. обяснил, че няма възможност да плати 300 лева, но е събрал 200 лева, която сума можел да предаде в понеделник на 18.11.2013 година, в уговорен час отново на паркинга на магазин „П.“ в [населено място].

На 18.11.2013 година при проведени телефонни разговори между подс.З. и св. М., подс. З. променял мястото на срещата в [населено място]. Докато свидетелят М. пътувал към поредното място, подсъдимият К. З. му се обадил отново по телефона и му казал да се срещнат зад Съдебната палата в [населено място]. (в района на „петте къшета“). Свидателят М. се съгласил и потеглил с автомобила към определеното окончателно място, като заедно с него пътувала приятелката му –св. И. С.. След като се срещнали, подс. З. влязъл в автомобила на сдв. М., където свидетелят му предал сумата от 200 лева, които били 10 бр. банкноти в купюри по 20 лева., които пари подс. З. сложил в десния си джоб на долнището на анцуга с които бил облечен, след което излязъл от колата и продължил пеша. Непосредствено след това, подс. К. З. бил задържан от органите на МВР и при извършеното процесуално- следствено действие- обиск на лице и изземване, разследващият полицаи иззел от десния джоб на долнището на анцуга на подсъдимия К. З. 10 бр. банкноти с номинал по 20 лв.

В хода на разследване на досъдебното производство и съдебното следствие пред първоинстанционния съд е назначена и приета комплексна психиатрична и психологическа експертиза, от заключението на която е видно, че свидетелят Х. М. е психично здрав, при него не се констатира нарушения в интелектуалното развитие, минали или актуално протичащи психични разстройства. При него е налице психична годност да дава свидетелски показания. Той може да дава (ако желае) правдиви показания, но в защита на своите интереси е склонен към субективистични интерпретации на фактите. Изследваното лице има холерична темпераментова структура, той е екстровеотно ориентиран, не е склонен към самовглъбяване и интроспекция. Към времето на инкриминираното деяние свидетелят М. е преживял тревожно изживяване, свързано с уплаха и страх от физическо насилие. Свидателят М. бързо е преработил травмиращото го преживяване и е нямал клинични проявления и късни последици на стресовата реакция. Експертите не са констатирани посттравматично стресово разстройство или друга сериозна патология, свързана с преживяното. Соча се и, че психичното състояние на свидетеля М., към момента на изследването, не се явява пречка за неговото участие в процеса. В устните си пояснения при изслушване на експертната вещна лица сочат, че не можел да се определи точния срок за възстановяване, от описаните в заключението им, негативни психични преживявания на свидетеля М., понеже от инкриминираното събитие до експертното им изследване е изминал значителен времеви период.

Приетата от СпНС фактическа обстановка не се различава съществено от описаната в мотивите към първоинстанционния съдебен акт. Тя само детайлизира някои от правно значимите обстоятелства, но не отразява друго, различно виждане на въззивния съд за развитието на събитията и за достоверността и убедителността на доказателствените средства чрез които са установени тези обстоятелства. Възприетите от първия съд фактически положения са изяснени в необходимата степен и достатъчна пълнота. Установени са по несъмнен начин всички обстоятелства, значими за правилното решаване на делото - факта на извършване на деянието, авторството на същото, касателно подсъдимия К. З., механизма на осъществяването му, вида и естеството на процесните вещи, конкретното своеобразие на обстоятелствата, при

които е извършено деянието. Фактическите констатации на първия съд са правилно изведени, при липса на съществени нарушения на процесуалните правила, като при оценката на наличните доказателствени материали не са били допуснати логически грешки. Съдът, в съответствие с изискванията на закона е обсъдил доказателствените материали по делото, изложил е подробни мотиви за това, кои от тях възприема и кои не и по какви причини, поради което е приел за несъмнено установена, описаната по-горе фактология на деянието.

Първоинстанционният съд е положил максимални усилия да установи с необходимата категоричност, че към инкриминирания момент и понастоящем подсъдимият живеел и живее в [населено място] и се познавал със св. Т. З.. За това, че подс. З. поел ангажимент към свидетеля, че ще му събере вземането то св. Х. М., което вземане е възникнало по повод размяна на автомобили. Установено е, че подс. З. е отправил конкретни заплахи към св. М., а именно, ако не се издължи, че ще му строши ръцете и краката. С необходимата категоричност е установено и в присъствието на свидетели, че подс. З. е предприел конкретни действия, за да получи парите.

Гореописаната фактическа обстановка се установява по несъмнен начин от следните, събрани по делото доказателствени материали – от обясненията на подсъдимия Й. И.; от обясненията на подсъдимия К. З. в кредитираната им от Съда част; от свидетелските показания на свидетелите И. Т., С. З. Д., А. Д. Б., Т. Д. В., Л. А. П., И. Г. Г., С. Л. Р., Х. Т. М., И. С., Т. З.; от заключението на изслушаната психиатрична и психологическа експертиза; от писмените доказателства по делото, прочетени на основание чл.283 от НПК и надлежно приобщени към доказателствения материал; от предявените веществени доказателства по делото.

Правилно и законосъобразно първоинстанционният съд е оправдал подс. Й. А. И., тъй като нито едно доказателство не го уличава в извършване на престъплението за което е предаден на съд. Правилно първоинстанционният съд не е кредитирал първоначалните показания на св. М. в насока, че съпричастност към инкриминираните събития има и подс. И.. Освен, че тези първоначални показания на св. М., отречени от него още на досъдебното производство се опровергават и от обясненията на подс. И., подс. З., от кредитираната част на показанията на св. С., и от показанията на св. Стефан Р.. По делото по безспорен начин е установено, че присъствието на подс. И. е било случайно към момента на извършените самоуправни действия на 12.11.2013 година на подс. З. спрямо св. М. на паркинга на магазин „П.“ в [населено място]. Нещо повече от показанията на присъствалите на 12.11.2013 година свидетели се установява, че подс. И. не е осъществил активни действия о осъществяване на престъпното деяние.

АСпНС намира за неоснователни, визираните в жалбата на защитника на подсъдимия З. и поддържани на съдебно заседание оплаквания, че при постановяване на присъдата първостепенния съд се е позовал на доказателства, които не са в подкрепа на обвинението и че не е анализирал правилно показанията на разпитаните по делото свидетели. Следва да се отбележи, че първата инстанция с изключителна прецизност и последователност е обсъдила всички събрани по делото доказателства и доказателствени средства, анализирала ги е в тяхната логическа връзка и е направила обосновани фактически и правни изводи. Правилни са изводите на първоинстанционния съд, че от събраните по делото доказателства-показанията на св. Х. М. и св. З., се установява факта на възникналите облигационни отношения по повод на размяната на автомобили между двамата, както и възникналите спорове между тях по повод тези отношения. От показанията на св.Х. М., св. И. С., от части обясненията подс. З. и подс. И. се установява самоволното, не по установения от закона ред поведение на подс. К. З., осъществено при проведената среща на 12.11.2013 година на паркинга на магазин „П.“ в [населено място] когато за пръв път отправя

заплахи спрямо св. Х. М. и по този начин го мотивира да започне изплащането на дължимата сума. От приложените по делото разпечатки от проведени разговори чрез мобилни телефони, ползвани от св. Х. М. и подс. К. З., както и от показанията на полицейските служители св.Т. В., св.И. Г. и св.С. Д. чули на спикер естеството на проведените разговори се установява, че подс. З. е продължил с противоправното си поведение и отново е отправил заплахи спрямо св. Х. М.. От показанията на полицейските служители, които са участвали при проведената полицейска операция на 18.11.2013 година в хода, на която е установено, че подс. З. е взел 200 лева от св. Х. М., след като многократно е сменял мястото на срещата между тях се установява, че подс. К. З. е съзнавал, че противоправно събира вземането на св.З.. Също както първоинстанционния съд и настоящата инстанция не кредитира обясненията на подс. З. в частта им, с която той отрича да е отправял заплахи спрямо св. Х. М.. Действително, тази позиция на подсъдимия е прокламирана в начален момент, но е останала непроменена в различните фази на наказателния процес и той последователно е поддържал, че не е отправил заплахи, но следва да се има предвид двойствената природа на обясненията му като доказателствено средство и като основно средство за осъществяване правото му на защита. Именно защото заявеното от подсъдимия в хода на съдебното следствие притежава посочените характеристики, законодателят не е предвидил задължение за него да съобщава винаги и единствено истината под страх от наказателна отговорност. Той може да депозира обяснения каквито намери за съответни на избраната от него защитна линия - да признае или да отрече изцяло или частично участието си в инкриминираното деяние и дори изобщо да откаже да дава обяснения. Това обстоятелство изисква към твърденията му да се подхожда с изключително внимание, като бъде отчитана вътрешната им съгласуваност, логичност и убедителност и съответствието или противоречието им с останалите гласни и писмени доказателства и доказателствени средства. Тук е мястото да се посочи, че обясненията на подсъдимия З., по начина, по който ги е депозирал, се отличават с прокарването на защитна версия, която по никакъв начин не се подкрепя от събраните други доказателства по делото. На практика, коментираният доказателствен източник се изразява единствено и само в отричане отправени от него спрямо св. М. заплахи, без да се сочат факти и обстоятелства, които да бъдат предмет на съпоставка с останалите събрани по делото доказателства. СпНС е поставил в основата на решаващите си изводи показанията на св. св. С., св. М., св.Т. В., св.И. Г. и св.С. Д., тъй като същите са подробни, изчерпателни, логични и са в кореспонденция с останалите събрани по делото доказателства – писмените доказателства по делото. Посочените гласни и писмени доказателства установяват с необходимата категоричност, че подс.К. З. за времето 12.11.2013-18.11.2013 година в [населено място], в немаловажен случай и самоволно, не по установения от закона /ГПК/ред, е осъществил едно оспорвано от друго /Х. Т. М./, чуждо /на Т. С. З./, предполагаемо право /на принудително изпълнение за събиране на сумата от 200 лева, като част от претендирано парично вземане/, като деянието е осъществено чрез заплаха с насилие срещу личността на Х. М..

Подсъдимият К. З. е годен субект на престъплението за което е признат за виновен, тъй като го е извършил като пълнолетен и в състояние на вменяемост.

ОТ ОБЕКТИВНА СТРАНА, е установено, че подсъдимият К. З. през горепосочения период е осъществил в [населено място] самоуправни действията. За да е налице от обективна страна престъплението –самоуправство е необходимо деецът с действие или бездействие да внесе промяна в съществуващо фактическо положение. Тази промяна във всички случаи следва да е противоправна, не по установения от закона ред. От обективна страна следва да са налице и предварително оспорване на насрещни права и

макар наличие на спор между страните, деецът следва да упражни свое или чуждо, действително или предполагаеми право. В конкретния случай между св.Т. З. и св. Х. М. са били налице облигационни отношения, по повод на които е възникнал спор между тях. Подс. К. З. за времето 12.11.2013-18.11.2013 година в [населено място], е извършил самоуправни действия, придружени с насилие срещу Х. М., а именно отправянето на заплахи, а именно, че ако не плати дълга си ще му строши ръцете и краката, и по този начин е внесъл противоправна промяна в съществуващо фактическо положение под предлог, че упражнява право на З., а именно право /на принудително изпълнение за събиране на сумата от 200 лева, като част от претендирано парично вземане/.

Правилно и законосъобразно първоинстанционният съд е преквалифицирал деянието на подс. З. от престъпление по чл. чл.214, ал.2, т.1, вр. ал.1, вр. чл.213а, ал. 2, т.4 и т.7, вр. чл.28, ал. 1 от НК с което е предаден на съд в престъпление по чл. 323, ал.5, вр. ал.1 от НК. Съдът е сторил това при наличието на процесуални предпоставки, а именно изнесени фактически положения в обстоятелствената част на обвинителния акт, по които факти подс. К. З. е могъл да организира защитата си. Престъплението по чл. чл.214, ал.2, т.1, вр. ал.1, вр. чл.213а, ал. 2, т.4 и т.7, вр. чл.28, ал. 1 от НК е престъпление по Глава V, Раздел V НК- т.е. престъпление срещу собствеността. Наказателно- правните норми систематично подредени в Глава V от НК защитават обществените отношения свързани със собствеността на гражданите и ЮЛ. Безспорно е установено по делото, че деянието на подс. К. З. не е насочено към патримониума на св. Х. М., а с действията си подс. З. е целял да събере вземане на св. З., което го е дължал св. М..

ОТ СУБЕКТИВНА СТРАНА подсъдимият К. З. е действал с пряк умисъл по смисъла на чл. 11, ал.2, пр.1 от НК, като форма на вина, тъй като е съзнавал общественоопасния характер на деянието си, предвиждал е и е искал настъпването на обществено опасните му последици. Подс. З. е съзнавал, че протозаконно е осъществил действия по принудително изпълнение за събиране на сумата от 200 лева, като част от претендирано парично вземане на св. З. от св. Х. М..

С оглед изложеното въззивната инстанция също счита, че са събрани безспорни и категорични доказателства, че подс.К. З. е осъществил от обективна и субективна страна, състава на престъплението по чл. 323, ал.5, вр. ал.1 от НК.

С оглед изложеното въззивната инстанция не намира основания, изводими от доказателствата по делото да приеме за основателни доводите на защитата на подсъдимия за недоказаност на обвинението. Напротив. От съвкупната оценка на всички доказателства несъмнено се установява авторството на деянието. Въззивната инстанция не намери основания за изменение на съдебния акт в неговата санкционна част и за намаляване на наложеното на подсъдимия наказание. СпНС е обсъдил относимите към индивидуализацията на наказанието на подсъдимия З. смекчаващи и отегчаващи вината му обстоятелства, като правилно е преценил, че същото следва да бъде определено при условията на чл.54 от НК, в размер около минималния такъв за този вид деяние. Според въззивният съд, след като съобрази и липсата на други доказателства, извън обсъдените от СпНС, намаляването на наказанието на подсъдимия под размера, определен от СпНС би било проява на неоправдано снизхождание и не би довело до постигане нито на индивидуалната, нито на генералната превенция. По мнението на въззивната инстанция, не съществуват предпоставки за намаляване на наказанието чрез редуциране на срока или чрез приложението на чл.55 от НК, така както е предложил защитника на подс. К. З.. Прилагането на привилегията на чл.55 от НК, не бива да се превръща в прекомерна и неоправдана снизходителност. Приложението на материалния закон, а именно на

чл.55 от НК може да се извърши само при наличие на изключителни или многобройни смекчаващи наказателната отговорност обстоятелства. Конкретния случай не е такъв, тъй като нито са налице многобройни, нито е налице изключително обстоятелство, което да мотивира първоинстанционния съд или въззивния състав да приложат чл.55 от НК.

Уважаването в размер на 1500 /хиляда и петстотин/ лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, причинени от престъплението по 323 ал.5, вр. ал.1 от НК, ведно със законната лихва от датата на извършване на престъплението - 18.11.2013г. до окончателното ѝ изплащане на гражданския иск за причинени имуществени вреди, е правилно, тъй като по делото е доказано, че тези вреди с горепосочения паричен еквивалент, са пряка и непосредствена последица от престъпното деяние на К. З..

Ето защо, проверяваната присъда следва да бъде потвърдена поради което и на основание чл. 338 вр. чл. 334, т. 6 от НПК Апелативен специализиран наказателен съд, III въззивен състав

Р Е Ш И :

ПОТВЪРЖДАВА присъда от 24.01.2015 година, СпНС- София по НОХД №1117/2014 година на СпНС като правилна и законосъобразна.

Решението може да се обжалва и протестира в 15 – дневен срок от съобщаването му на страните пред ВКС на РБ.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.